

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **M. R.**, bytem B., proti žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**, sídlem nám. Winstona Churchilla 1938/4, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19.4.2011, č.j. 38/11-9012-9962,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19.4.2011, č.j. 38/11-9012-9962, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3.900,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19.4.2011, č.j. 38/11-9012-9962, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí děkana fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze ze dne 22.2.2011, č.j. 45/11, o ukončení studia žalobce z důvodu nedostatečného množství kreditových poukázek (dále jen „kreditů“).

Žalobce v žalobě namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť k zásadní námitce o porušení studijního řádu školy žalovaný pouze uvedl, že námitky nemůže přijmout, neboť nejsou doloženy. Z odůvodnění tak není zřejmé, zda žalovaný popírá vydání správních aktů v rozporu se studijním plánem, nebo zda takové porušení nepovažuje za dostatečné. Zároveň žalovaný nevysvětlil rozpor mezi vzorovým studijním plánem a skutečným počtem získaných kreditů, jestliže žalobce získal 110 kreditů, ačkoliv měl získat 113 kreditů. Volitelné a oborově volitelné předměty byly hodnoceny vždy o jeden kredit méně, než uvádí studijní plán, k čemuž žalovaný nepřihlédl. Závěr žalovaného o neporušení

studijního řádu a zákona nepovažuje žalobce za řádné odůvodnění, neboť v přezkumném řízení je rektor vysoké školy povinen se vypořádat se všemi námitkami účastníka.

Dále žalobce v žalobě uvedl, že ukončení jeho studia předcházela neúspěšná žádost o přidělení kreditů, aby bylo možné řádné ukončení studia. Žádost o kredity byla poslední možností na úspěšné dokončení studia poté, co žalobce vzhledem k pochybení studijního oddělení nemohl uplatnit omluvu předmětů dle čl. 14 studijního řádu VŠE v Praze, dle kterého může student požádat vyučujícího nebo zkoušejícího o omluvu ze studijní povinnosti a do 3 dnů po termínu nebo po odpadnutí překážky na straně studenta.

Dle čl. 2 opatření děkana FIS 1/2010 jsou studenti povinni zadávat všechny omluvenky od lékaře prostřednictvím studijních referentek do systému ISIS. Dle žalobce studijní oddělení v červnu 2010 vydalo vadné „parapravní normy“ o stanovení prekluzivní lhůty 3 dnů pro oznámení pracovní neschopnosti, resp. ihned, a o zákazu omluvy studenta prostřednictvím vyučujícího s tím, že o veškerých omluvách rozhoduje ředitel školy. Tyto správní akty studijního oddělení byly dle žalobce v rozporu se studijním řádem a opatření děkana FIS 1/2010 a zároveň byly vydány mimo rámec kompetence studijního oddělení. Zároveň správními akty studijního oddělení byl dle žaloby narušen obecný princip právní jistoty, který poskytuje studijní řád, neboť vážně nemocní studenti ztratili možnost se omluvit z předmětu z důvodu neoprávněně stanovené prekluzivní lhůty. Opatření studijního oddělení tak považuje žalobce za porušení § 22 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb. (dále jen „zákon o vysokých školách“), dle kterého vnitřní předpisy součásti veřejné vysoké školy musí být v souladu s vnitřními předpisy školy.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť po ukončení 5. semestru žalobce vykazoval 110 získaných kreditů a 203 použitých kreditů, což mu neumožňovalo zápis do dalšího semestru, proto podal žádost o přidělení náhradních kreditů, které mu nebyly přiděleny, o čemž byl vyrozuměn. Přidělování náhradních kreditů není nárokové, proto žádosti nemusí být vyhověno a zároveň právo rozhodování o přidělování náhradních poukázek patří do samosprávních působností školy (§ 6 odst. 1 písm. e) zákona o vysokých školách). Jelikož byly žalobci dvakrát přiděleny náhradní kredity v celkovém počtu 48 a byl upozorněn, že další mu přiděleny nebudou, bylo v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. a) studijního řádu studium žalobce ukončeno a i s ohledem na jeho přístup ke studiu. Obě rozhodnutí dle žalovaného obsahují náležitosti dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách. Důvod ukončení studia, tj. nedostatek kreditů nezbytných pro řádné ukončení studia byl dostatečně odůvodněn, povinnost přidělení náhradních kreditů není zákonem ani studijním řádem dána a zároveň již byly žalobci náhradní kredity dvakrát přiděleny. Důvodem ukončení studia byl pouze nedostatek kreditů, nikoli nedoložení omluvenek. Žalovaný považuje tvrzení žalobce o nemožnosti uplatnit omluvu předmětů dle čl. 14 studijního řádu za účelové, neboť omluvenky byly předloženy dne 10.2.2011 pouze v prosté kopii a až po zjištění, že žalobci nebudou přiděleny další kredity. Žalovaný dále sporoval důsledky zdravotní indispozici žalobce pro plnění jeho studijních povinností.

V podání ze dne 20.5.2012 žalobce doplnil tvrzení o zdravotní indispozici a z toho plynoucí omezení žalobce pro plnění jeho studijních povinností. Dále navrhl zrušení rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně.

Ze správního spisu plyne následující.

Žádostí ze dne 10.2.2011 žalobce požádal o přidělení náhradních kreditů ze zdravotních důvodů a nemožnosti se omluvit ze zkoušky do 3 dnů od vzniku pracovní neschopnosti pro povahu jeho zdravotních obtíží. Žádost obsahuje dodatečný nedatovaný text vložený školou : „Rozhodnutí : vyřízeno záporně.“ A dále rukou psaný text : „Domnívá-li se student, že došlo k porušení předpisů VŠE, doporučuji odvolání, které celou situaci objektivně posoudí.“

Z obsahu stránky elektronické nástěnky školy ze dne 8.2.2011 plyne, že jméno žalobce je uvedeno v seznamu studentů, jejichž žádosti o kredity nebylo vyhověno.

Rozhodnutím děkana Fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze ze dne 22.2.2011, č.j. 45/11, bylo výrokem rozhodnutí ukončeno studium žalobce, kdy v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno „Po skončení semestru nemáte k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a další kreditové poukázky Vám nepřidělují“.

Proti rozhodnutí děkana fakulty podal žalobce žádost o přezkoumání rozhodnutí podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, ve které namítl nesprávnou aplikaci studijních předpisů a překročení kompetence studijního oddělení. Žalobce uvedl, že pro opakující zdravotní problémy byl hospitalizován od 30.10.-30.11.2010, od 10.12.-21.12.2010 a od 4.1.-13.1.2011, což znemožnilo žalobci se účastnit značnou část výuky i části zkouškového období, přesto nesplnil pouze dva předměty (DAS_2 a MAT_2) z důvodu nízkého nebo žádného průběžného hodnocení. Proto se obrátil na ředitele školy a studijní referentku, kteří mu sdělili, že z důvodu nepředložení potvrzení o zdravotní neschopnosti nelze předměty omluvit. Proto žalobce podal žádost o přidělení kreditů, která byla zamítnuta. Žalobce dále uvedl, že studijní řád VŠE v Praze stanoví v čl. 14 podmínky pro omluvu předmětu, dále omluvu předmětu řeší Opatření děkana FIS 1/2010 v čl. 2. Dle žalobce studijní oddělení v červnu 2010 vydalo vadné „parapravní normy“, jejichž vydání nebylo v kompetenci studijního oddělení a které jsou v rozporu se studijním řádem i výše uvedeným opatřením děkana, jestliže stanovily prekluzivní lhůtu 3 dnů pro oznámení pracovní neschopnosti, resp. ihned, a zároveň byla zakázána omluva prostřednictvím vyučujícího s tím, že o veškerých omluvách rozhoduje ředitel školy. Těmito správnými akty studijního oddělení byl dle žalobce narušen obecný princip právní jistoty, který poskytuje studijní řád, neboť vážně nemocní studenti ztratili možnost se omluvit z předmětu z důvodu neoprávněně stanovené prekluzivní lhůty. Jelikož byl žalobce na infekčním oddělení, nemohl ihned oznámit svou pracovní neschopnost. V úvahu nepřípadalo ani přerušení studia, protože zdravotní potíže nebyly takového rozsahu, aby postačovaly k přerušení studia v průběhu semestru. Dále žalobce namítl, že faktický počet získaných kreditů při splnění vzorového studijního plánu je jiný, o 5 kreditů nižší. Odborově volitelné moduly 1,2,3 a volitelné moduly 1 a 2 jsou fakticky hodnoceny o jeden kredit méně, proto má student studující podle vzorového studia na konci studia pouze 175 kreditů namísto 180, což mohlo ovlivnit rozhodování o žádosti žalobce o přidělení kreditů, jestliže ředitel školy měl k dispozici celkový počet splněných kreditů, který byl o 3 nižší, než měl být dle studijního plánu.

Rozhodnutím rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19.4.2011, č.j. 38/11-9012-9962, bylo potvrzeno rozhodnutí děkana fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze o ukončení studia. V odůvodnění rektor konstatoval, že žalobce za dobu studia získal 110 kreditů, neměl tak dostatečné množství kreditů k dokončení studia a tím i „možnost“ získat 180 kreditů nutných k řádnému ukončení studia. Děkan fakulty žalobci nepřidělil další kredity, neboť již žalobci přidělil 48 kreditů. Dle rektora tak děkan fakulty v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) vysokoškolského zákona a čl. 20 odst. 1 písm. a) studijního řádu VŠE v Praze

a v souladu se zásadami evropského systému převodu a akumulace kreditů rozhodl o ukončení studia žalobce. Dále rektor k namítanému zdravotního stavu žalobce uvedl, že žalobce měl možnost požádat o přerušení studia a to ihned, kdy překážky nastaly, což však žalobce neučinil. Dle rektora fakulta vyčerpala veškeré možnosti, aby žalobci umožnila řádné ukončení studia, a proto rektor „nechápe“ další žalobcem uváděné námitky a „nemůže je přijmout, neboť nejsou doloženy“. Závěrem rektor uvedl, že nedošlo k porušení zákona ani studijního řádu.

Městský soud v Praze nejdříve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti, neboť nepřezkoumatelnost kromě jiného brání soudnímu přezkumu, nejde-li pouze o dílčí nepřezkoumatelnost, která nemá vliv na rozhodnutí samé.

Podle § 68 odst. 3 písm. i) zákona o vysokých školách rozhodnutí ve věcech vyloučení ze studia podle § 67 musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Zákon o vysokých školách dále nedefinuje rozsah takového odůvodnění, avšak v souladu se zásadou práva na spravedlivý proces i významu slova „odůvodnění“ jako takového lze mít za to, že rozhodnutí dle podle § 68 odst. 3 zákona musí obsahovat důvody, pro které bylo vydáno. V případě rozhodnutí o žádosti o přezkoumání tak rozhodnutí musí obsahovat důvody, pro které správní orgán nespátřuje uplatněné námitky v žádosti za důvodné.

Dle čl. 14 odst. 1 studijního řádu VŠE v Praze může student požádat vyučujícího nebo zkoušejícího o omluvu ze studijní povinnosti a do 3 dnů po termínu nebo po odpadnutí překážky na straně studenta. Dle odst. 4 kredity za omluvené nesplnění studijních povinností se studentovi vracejí.

Rozhodnutí děkana fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze ze dne 22.2.2011, č.j. 45/11, o ukončení studia žalobce soud považuje za přezkoumatelné, neboť splňuje požadavky odůvodnění dle § 68 odst. 3 písm. i) zákona o vysokých školách, jakkoli obsahuje strohé konstatování, že žalobce nedisponuje dostatečným počtem kreditů nutných k řádnému ukončení studia. Takto uvedený důvod je zřejmý a žalobce množství jeho kreditů „evidovaných“ školou nespóruje. Další konstatování děkana fakulty o tom, že žalobci další kredity nepřiděluje, je zmatečné, pokud takové odůvodnění není v souladu s výrokem rozhodnutí. V této souvislosti není soudu zřejmé, na základě čeho byla dne 8.2.2011 zaměstnancem studijního oddělení, S. Š., na elektronické nástěnce školy uvedeno, že žádost žalobce o přidělení náhradních kreditů byla zamítnuta, jestliže žalobce takovou žádost podal teprve dva dny poté (dne 10.2.). Z rozhodnutí děkana fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze ze dne 22.2.2011 neplyne, že by tímto byla zamítnuta žádost žalobce o přidělení náhradních kreditů a to z důvodu absence takového výroku ve výrokové části rozhodnutí. Proto i vzhledem k vyjádření žalovaného k žalobě o tom, že dne 10.2.2011 si byl žalobce vědom nepřidělení náhradních kreditů, soud považuje text odůvodnění děkana „další kreditové poukázky Vám nepřiděluji“, jako konstatování předchozího stavu o tom, že žádosti žalobce o přidělení náhradních kreditů před vydáním rozhodnutí o ukončení studia nevyhověl.

Jakkoli žádost žalobce o přidělení náhradních kreditů nebyla nároková, rozhodnutí školy o žádosti studenta je správním aktem školy, který musí splňovat nejen požadované formální náležitosti, ale i požadavek věcné správnosti, jsou-li stanoveny podmínky školy. Pokud nejsou stanoveny, nadále platí obecné zásady řízení jako je např. zásada rovnosti, spravedlivého procesu. Samotné rozhodnutí o zamítnutí žádosti studenta o přidělení náhradních kreditů nezasahuje do právní sféry studenta a není tak rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Ze stejného důvodu není samostatně soudně přezkoumatelný ani procesní

postup vedoucí k zamítnutí takové žádosti. Nepřidělení kreditů samo o sobě nezakládá ukončení studia. Samostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o nepřidělení kreditů nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole. Do právní sféry studenta se negativně promítne až rozhodnutí o ukončení studia. Teprve toto rozhodnutí zasahuje do právní sféry žalobce jako studenta (srovnej rozsudek NSS č.j. 1 As 52/2012-114). Z daného plyne, že v řízení o žalobě proti ukončení studia žalobce soud přezkouvává zákonnost podkladového rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o přidělení náhradních kreditů, případně jiné skutečnosti (zde aplikovatelnost čl. 14 odst. 4 studijního řádu), které by měly vliv na množství kreditů žalobce.

Shodně měl postupovat rektor VŠE v Praze, pokud žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách uvedl skutečnosti, které mohly mít vliv na množství jím získaných kreditů (zdravotní stav žalobce, vyloučení možnosti se omluvit z předmětů a tím i aplikace čl. 14 odst. 4 studijního řádu). Pokud rektor VŠE v Praze k námitkám žalobce o zdravotním stavu pouze uvedl, že žalobce měl požádat o přerušení studia, soud nepovažuje takové odůvodnění za dostatečné, neboť z něj není patrné, zda se rektor zabýval námitkou žalobce o protiprávním postupu studijního oddělení, které mělo vyloučit aplikaci čl. 14 odst. 4 studijního řádu. Zejména pokud žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí uvedl, že pro přerušení řízení nebyly dány podmínky. Přitom případné vyloučení práva žalobce na omluvu ze studijních povinností mohlo mít vliv na jeho stav kreditů (viz. čl. 14 odst. 4 studijního řádu). Pokud žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě uvádí skutečnosti, které směřují proti tvrzení žalobce o překážkách v plnění studijních povinností z důvodu zdravotního stavu, lze pouze konstatovat, že dodatečné vyjádření žalovaného k rozhodným skutečnostem, které již namítal účastník ve správním řízení, nemůže zhojit vadu nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Vzhledem k obsahu žádosti o přezkoumání rozhodnutí byl rektor povinen se vypořádat s námitkou protiprávnosti správních aktů studijního oddělení, zda byl dán protiprávní stav a zda prokázané zdravotní obtíže vyloučily plnění studijních povinností žalobce ve smyslu řádné omluvy ze studijních povinností. A pokud ano, zda takové porušení práv žalobce dle čl. 14 odst. 4 studijního řádu mělo vliv na jeho stav kreditů, aby (ne)byl oprávněn pokračovat v řádném studiu.

Zároveň se rektor VŠE v Praze nijak nevyjádřil k námitce o nesprávném výpočtu kreditů. Žalobcem sporovaný počet 3 poukázek by sice neměl vliv na nesplnění požadovaného množství 180 kreditů pro pokračování studia a zároveň tvrzení žalobce o tom, že množství kreditů mohlo ovlivnit rozhodování o jeho žádosti o přidělení náhradních kreditů, je v rozporu s upozorněním fakulty o „poslední šanci“ při vyhovění žádosti žalobce o kredity ze dne 16.9.2010, avšak stále jde o tvrzení sporující množství kreditů, resp. nepřidělení náhradních kreditů. Tedy o skutečnost, která se týká samotného důvodu žalobou napadeného rozhodnutí, tedy nedostatku kreditů pro další studium, proto nepřezkoumatelnost rozhodnutí rektora ohledně námitky nesprávného výpočtu kreditů žalobce nelze považovat za dílčí, jež by neměla vliv na nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku.

Soud považuje napadené rozhodnutí rektora VŠE v Praze za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností a tomu odpovídajících úvah správní orgán rozhodl, proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku vypořádání se s uplatněnými námitkami žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana. Žalovaný je povinen znovu rozhodnout o žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana žalobce tak, aby bylo jednoznačně patrné, jak se vypořádal s uplatněnými námitkami žalobce. Rozhodnutí děkana fakulta však soud nezrušil z výše uvedeného závěru o přezkoumatelnosti takového rozhodnutí.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, která je tvořena zaplaceným soudním poplatkem 3.000,- Kč a 3x paušální náhradu nákladů po 300,- Kč (převzetí věci, podání žaloby, podání ze dne 20.5.2012) v souladu s nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 39/13 ze dne 7.10.2014, podle něhož *zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.*

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.března 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková